

Arrest

nr. 237 916 van 3 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-C. RECKER
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DESGUIN *loco* advocaat A. RECKER en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 19 december 2018.

1.2. Op 1 juli 2019 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 20 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger en bent u geboren op 21 november 1996 in Acarigua, in de staat Portuguesa. U bent katholiek. U woonde tot uw vertrek samen met uw moeder en zus in de urbanisatie Lomas Santa Sofia in Araure, Portuguesa. Uw vader overleed in 2003 in een verkeersongeval.

U verklaart bekendheid te genieten in Venezuela omwille van uw deelname aan Mister-verkiezingen, zoals Mister Venezuela en Mister Turismo. Hiernaast was u ook politiek actief als lid van de oppositiepartij Voluntad Popular en nam u deel aan verschillende protestmarsen.

Op 13 april 2018 kwam u terug van de turnclub naar huis. Een kwartier na uw thuiskomst werd op de deur geklopt. Toen u opendeed, zag u gewapende burgers, volgens u ging het hier om de colectivos. U vroeg wie deze personen waren, waarop ze stelden dat u problemen creëerde en dat u moest stoppen met uw activiteiten. Ze probeerden u vast te binden, en staken met een mes in uw hand. Ze namen een lijst mee waarop alle personen genoteerd stonden die deelnamen aan een politieke bijeenkomst, een verslag, uw telefoon en ongeveer 100 dollar cash. Enkele dagen na deze inval ging u hierover klacht neerleggen bij de Venezolaanse autoriteiten.

Op 15 of 16 juli 2018 werd uw wagen, toen u terug keerde van het huis van uw ex-vriendin, opzettelijk aangereden door een witte wagen zonder nummerplaat. De dader stopte niet en reed gewoon door. U besepte hierdoor dat de dader u opzettelijk schade wilde berokkenen en dat u gevaar liep. Hierdoor begon u samen met uw moeder op zoek te gaan naar manieren om het land te verlaten.

Omwille van de problemen die u hierboven aanhaalt en de slechte economische situatie verliet u Venezuela op 29 oktober 2018. Op 28 november 2018 kwam u aan in België. Op 19 december 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

In België bent u lid van de organisatie Ven Europa die de problemen in Venezuela aanklaagt. U nam deel aan bijeenkomsten van bovenstaande organisatie, nam deel aan twee manifestaties en zou een interview afgelegd hebben over de situatie in Venezuela.

Sinds februari 2019 zouden onbekenden nog twee keer langsgekomen zijn bij uw thuis om naar u te vragen. Het laatste bezoek zou van zo'n twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud dateren. Deze personen zouden volgens u verbonden zijn aan de regering. Uw moeder en zus zouden ook vreemde bewegingen zien op straat. U vermoedt dat men in Venezuela op zoek is naar u omwille van de publicatie van video's en foto's van de manifestaties waaraan u hier in België deelneemt.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een brief in verband met uw lidmaatschap bij Voluntad Popular, de klacht die u neerlegde naar aanleiding van de inval bij uw thuis, verklaringen door uw burens over incidenten die u en uw familieleden meemaakten, foto's en uitleg omtrent de verwondingen aan uw hand, bewijzen in verband met uw reisweg en verklaringen over de redenen voor uw vertrek en uw keuze voor België, diploma's, een certificaat van uw deelname aan Mister Turismo 2018, de identiteitskaarten van uw familieleden, een document in verband met uw deelname aan misterverkiezingen, foto's van manifestaties in uw regio, een krantenartikel waarin u verscheen in verband met de verkiezing van "Señorita Portuguesa", een opsomming van uw deelnames aan manifestaties en incidenten, foto's en verklaringen over de schade die u opliep aan uw wagen na het incident met uw wagen, uw curriculum vitae, een psychologisch attest, documenten in verband met opleidingen en uw zoektocht naar werk in België, een uittreksel uit het strafregister, de overlijdensakte van uw vader, een document in verband met de aankoop van uw auto, uw inschrijving in het burgerlijk register.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart dat u psychische problemen hebt omwille van de incidenten die u meemaakte in Venezuela en omdat u angst heeft voor uw moeder en zus die daar nog verblijven (CGVS, p. 17). U bent hiervoor in behandeling, en legt een psychologisch attest neer (zie administratief dossier, groene map). Dit attest stelt enkel dat u sinds 25 februari 2019 psychologisch wordt opgevolgd (zie administratief dossier, groene map). Nergens uit uw verklaringen en uit de documenten die u hieromtrent voorlegt, blijkt dan ook dat uw psychische problemen van die aard zouden zijn dat u daarom niet staat zou zijn om deel te nemen aan de standaardprocedure. Bovendien gaf u bij de registratie van uw verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 21 februari 2019 – slechts enkele dagen voor de start van uw psychologische opvolging- zelf aan geen bijzondere procedurele noden te hebben (zie vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ, dd. 21 februari 2019).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in Venezuela slechts in beperkte mate politiek actief was. U verklaarde dat u lid was van de partij Voluntad Popular en deelnam aan manifestaties (CGVS, p. 18-20). U bleek echter geen leidinggevende functie opgenomen te hebben bij de partij, en voerde vooral low-profile activiteiten uit zoals logistieke zaken en dergelijke (CGVS, p. 18-20).

*Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.*

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de

overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U verklaart ten gevolge van uw politieke activiteiten het slachtoffer geworden te zijn van twee incidenten, namelijk een inval bij uw thuis en een aanrijding door de colectivos (CGVS, p. 21). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over deze gebeurtenissen.

Vooreerst legt u geen eenduidige verklaringen af over de concrete aanleiding tot de inval in april 2018. Zo zegt u eerst dat deze inval plaatsvond omwille van manifestaties waaraan u deelnam in 2017, wat u quasi onmiddellijk hierna tegensprekt door te zeggen dat dit was omwille van manifestaties rond de verkiezingen in april en mei 2018 (CGVS, p. 22). Dat u hierover geen consistente verklaringen kan afleggen, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent dit incident reeds grondig aan. Nog blijkt u niet te weten of de personen die op de lijsten stonden die meegenomen werden door de colectivos hierdoor achteraf problemen zouden gekregen hebben (CGVS, p. 22). Straffer nog, u blijkt hier niet eens naar geïnformeerd te hebben (CGVS, p. 22). Dat u zo weinig informatie bezit en het zelfs niet de moeite vond om deze informatie te proberen achterhalen, over een feit dat direct gelinkt is aan uw persoonlijke problemen, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u enkele dagen na dit incident klacht ging indienen bij de Venezolaanse autoriteiten (CGVS, p. 22). Gezien u ervan uit ging dat u bedreigd werd door de colectivos, verbonden aan de Venezolaanse regering (CGVS, p. 21), is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u bij diezelfde Venezolaanse autoriteiten klacht ging indienen tegen hen. U verklaart hierover bovendien zelf dat aangifte doen in Venezuela hetzelfde is als tegen een muur praten en dus niet veel zin heeft (CGVS, p. 22), waardoor het nog opmerkelijker is dat u dergelijke risico's zou nemen en u zelf zonder veel hoop op het vinden van bescherming hierdoor enkel nog meer in gevaar zou kunnen brengen. U verklaarde dat u wel twijfelde om klacht in te dienen, maar dat u hiertoe overtuigd werd door mensen van uw partij (CGVS, p. 23). Zij vertelden u dat u op deze manier bescherming zou kunnen krijgen, namelijk via een organisatie die zij zouden kunnen zoeken indien u klacht indiende (CGVS, p. 23). Hierop doorgevraagd, blijken ook uw verklaringen hieromtrent in gebreke te blijven. U stelt dat u toen geen bescherming kreeg omdat deze procedure niet geformaliseerd zou zijn, wat niet consistent genoemd kan worden met het feit dat u als voorwaarde voor deze bescherming dan wel een formele klacht zou moeten indienen (CGVS, p. 23). Hierop gewezen, kan u dit niet uitklaren. U stelt enkel dat het door één of ander technisch probleem moet geweest zijn dat u hierna geen verdere bescherming kreeg, zonder ook hier verdere duiding over te geven (CGVS, p. 23). Nogmaals doet u zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen teniet.

U legt wel documenten neer om uw verklaringen over deze gebeurtenis te ondersteunen. Uit de klacht die u neerlegt blijkt dat u verklaarde overvallen te zijn en geen melding maakte van de colectivos of het verband van dit incident met uw politieke activiteiten, noch van de diefstal van de lijst. Ook de messteek in uw hand vermeldde u niet. Hieruit blijkt dus dat uw verklaringen in de klacht niet overeenstemmen met de verklaringen die u hierover in de procedure omtrent uw verzoek om internationale bescherming aflegt, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover nog verder aangetast wordt. Uit het document biedt steun voor uw verklaring dat u overvallen werd, maar niet voor uw verklaringen over de omstandigheden waarin dit zou gebeurd zijn. Het gegeven dat u slachtoffer werd van een overval houdt geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, en er blijft evenmin een reëel risico op ernstige schade uit.

Wat betreft de zelfgeschreven verklaring over dit incident, moet opgemerkt worden dat het loutere feit dat deze verklaring op schrift staat geen bewijswaarde toevoegt.

De foto's over de verwondingen aan uw hand kunnen enkel aantonen dat u uw hand verwondde, maar zeggen ook op hun beurt niets over het tijdstip of de omstandigheden van deze verwonding.

Ook over de verklaringen van uw burens over de incidenten die u en uw familieleden meemaakten, moet aangehaald worden dat gezien dit enkel gebaseerd is op verklaringen van personen die u kende,

namelijk uw buren, en dat zij gemakkelijk op uw vraag en instructie opgesteld kunnen zijn, waardoor ze in grote mate aan bewijswaarde inboeten. Bovendien blijkt uit de verklaringen die zij afleggen over het incident dat zich bij uw thuis afspeelde, dat zij deze getuigenis baseren op de verklaringen die u hierover aflegde, waardoor een dergelijke getuigenis onmogelijk bij machte is deze verklaringen op objectieve wijze te ondersteunen.

Ook over de aanleiding van de aanrijding die u meemaakte, kan u geen geloofwaardige verklaringen afleggen. Aanvankelijk stelde u dat u na het eerste incident besloot uw politieke activiteiten te verminderen en zich met andere zaken bezig te houden (CGVS, p. 23). Gevraagd om welke reden u dan nog een tweede maal door hen aangevallen werd, stelt u dat u in deze periode wel nog politiek actief geweest zou zijn, meer bepaald dat u toen nog samen kwam met andere partijleden om te bespreken welke activiteiten er nog georganiseerd zouden worden (CGVS, p. 24). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen hierover, stelt u dat u toen nog wel wilde helpen met het organiseren van activiteiten maar hier zelf niet meer aanwezig bij was (CGVS, p. 24). Dat u ondanks het feit dat u zich bewust was van het risico dat verbonden was aan de politieke activiteiten die u uitvoerde in Venezuela, toch nog dergelijke zaken ondernam, is weinig plausibel. Bovendien verklaart u zelf dat de personen die u bedreigden u op het hart gedrukt zouden hebben dat ze u in de gaten hielden, waardoor u nog minder kan uitklaren om welke reden u uzelf dan verder in gevaar zou brengen door aanwezig te zijn op dergelijke bijeenkomsten (CGVS, p. 24). U stelt dat u dacht dat ze misschien wel gestopt waren met u te viseren, maar geeft hierbij geen enkele indicatie die dit vermoeden kan ondersteunen (CGVS, p. 24). Mocht u hier bovendien vanuit gegaan zijn, is het weinig consistent dat u enerzijds uw politieke activiteiten zou beperken en anderzijds geen graten zag in het aanwezig zijn op politieke bijeenkomsten omdat u dacht niet meer gevisieerd te worden. Gevraagd of u dan probeerde om door middel van bepaalde maatregelen het risico dat u liep te verminderen, stelt u dat toen niet meer zo vaak in de schijnwerpers ging staan, niet meer zo vaak naar politieke bijeenkomsten ging, niet meer zo vaak mensen ging opzoeken om hen naar manifestaties te brengen en dat u dit toen enkel nog deed voor mensen die u kende (CGVS, p. 24). Dat toch al deze zaken nog ondernam, ook al was dit niet meer zo vaak, hoewel u zich bewust bleek van het potentiële risico dat hieraan verbonden was, relativeert verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees.

De foto's van uw beschadigde wagen, kunnen enkel aantonen dat deze beschadigd werd, maar zeggen niets over het tijdstip van deze beschadiging of de omstandigheden waarin dit gebeurde.

Nog verklaart u dat u in de periode van ongeveer drie maanden dat u nog in Venezuela verbleef na het laatste incident dat u daar meemaakte, wel het gevoel had dat u achtervolgd werd door verdachte wagens, bv. wanneer u naar de gym ging (CGVS, p. 25-26). Ook hier moet opgemerkt worden dat het ten eerste frappant is dat u dan wel nog buiten ging voor dergelijke zaken, hoewel u verklaarde na het laatste incident besloten te hebben dat het te gevaarlijk was voor u om in het land te blijven en hoewel u hier ook zelf verklaarde opgemerkt te hebben dat u toen achtervolgd werd en hierdoor elk moment opnieuw riskeerde een incident mee te maken (CGVS, p. 21-25). U verklaarde daarbovenop zelf dat u ervan overtuigd bent dat ze u wilden gevangen nemen of doden, waardoor het nog minder plausibel is dat u vanuit die overtuiging nog dergelijke risico's zou nemen (CGVS, p. 25-26). Gevraagd om welke reden ze u dan niet gevangen namen of doodden als ze dat echt wilden en hier blijkbaar ook de kans toe hadden, kan u enkel zeggen dat zij dit gelukkig niet deden zonder ook deze onwaarschijnlijkheid uit te klaren (CGVS, p. 25-26). U verklaart verder dat ze moeten gezien hebben dat u in die laatste maanden veranderd was en niets meer zou gedaan hebben, waardoor u dan weer niet aannemelijk maakt dat u toen nog een gegronde vrees op vervolging diende te koesteren (CGVS, p. 25-26).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België problemen kende in Venezuela. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap bij Voluntad Popular en deelname aan bepaalde politieke activiteiten, wat we op zich niet betwisten, niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

Uw eigen verklaringen bevestigen bovendien dat uw activiteiten niet van dien aard zijn dat u hierdoor vervolging dient te vrezen. Zo verklaart u bijvoorbeeld dat u ondanks het feit dat u de overheid zou vrezen, toch op legale wijze met uw paspoort het land verliet en blijkt u dit zonder problemen gedaan te hebben (CGVS, p. 26). Indien u bovendien een gegronde vrees voor vervolging op basis van uw politieke activiteiten zou hebben, kan verder aangenomen worden dat u hiervoor reeds in Colombia, het

eerste land waar u aankwam na uw vlucht, een verzoek om internationale bescherming zou indienen (Verklaring DVZ, vraag 31). Dat u dit niet deed (Verklaring DVZ, vraag 22), tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent een dergelijke vrees enkel verder aan. Verder blijkt dat u in Spanje voet zette op het grondgebied van de Europese Unie en dat u daar wekenlang bij een familielid, uw neef, kon verblijven (Verklaring DVZ, vraag 31). Dat u ook daar geen verzoek om internationale bescherming indiende, wijst evenmin op een gegronde vrees voor vervolging of op een reëel risico op ernstige schade in Venezuela. U haalt aan dat België efficiënt is in de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en dat België een goed land is om een modellencarrière uit te bouwen (Verklaring DVZ, vraag 27). Dergelijke uittalingen wijzen op persoonlijke voorkeuren, die niet verenigd kunnen worden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, waardoor verwacht zou kunnen worden dat u reeds eerder een verzoek om internationale bescherming zou indienen en dit niet zou uitstellen op basis van dergelijke afwegingen.

Gezien uit bovenstaande motivering blijkt dat geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen in Venezuela, kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die uw familieleden in dit verband nog zouden meegemaakt hebben in Venezuela. U slaagt er bovendien niet in om concrete en overtuigende indicaties te geven van het tegendeel. Indien de autoriteiten zoals u zegt nog steeds naar u op zoek zijn en zich volgens u op uw familie zouden richten indien ze zouden te weten komen dat u vertrokken bent, is het weinig aannemelijk dat er in de periode sinds uw vertrek tot en met uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS niets gebeurd zou zijn met uw familie (CGVS, p. 9-10). U verklaart dat uw familie zo veel mogelijk naar uw grootmoeder zou gaan om problemen te vermijden (CGVS, p. 9-10). Dan nog blijft het merkwaardig dat zij ondanks hun angst om problemen te krijgen in de buurt van hun eigen woonplaats, zij toch steeds naar daar blijven terugkeren. Daarnaast is het weinig waarschijnlijk dat de autoriteiten niet in staat zouden zijn hen te lokaliseren in het huis van uw grootmoeder indien zij echt van plan zouden zijn uw familieleden iets aan te doen. U verklaart verder wel dat er sinds uw vertrek verdachte auto's voor de deur van het gebouw waar u woonde met uw moeder en zus zouden staan, maar kan behalve het feit dat de aanslag die u meemaakte in dit zelfde gebouw was, geen enkele concrete indicatie geven die zou kunnen ondersteunen dat deze auto's daar effectief omwille van u aanwezig zouden zijn en niet voor gelijk welke andere persoon die zich in dit gebouw zou bevinden (CGVS, p. 9-10).

Uit dit alles blijkt dat u niet door de Venezolaanse autoriteiten werd gevisieerd. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan manifestaties en uw banden met de partij Voluntad Popular.

U haalt in dit opzicht verder aan dat u extra risico zou lopen omwille van uw bekendheid, gerelateerd aan uw deelname aan mister-verkiezingen (CGVS, p. 4). Ondanks deze bekendheid ondervond u voor uw vertrek in Venezuela geen geloofwaardige incidenten en kan dus aangenomen worden dat u desondanks uw bekendheid en beperkte politieke activiteit met rust gelaten werd door het regime. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat dit anders zou zijn na terugkeer.

Hiernaast verklaart u in geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela vervolging te vrezen omwille van uw politieke activiteiten in België (CGVS, p. 14-17).

Uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en/of het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn,

noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart namelijk dat u voor uw vertrek wel nog aan alle levensmiddelen kon geraken, dat uw moeder een eigen huis heeft en u daar ook een eigen auto had (CGVS, p. 5-7). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en die van uw familieleden, uw rijbewijs en inschrijving in het burgerlijk register, kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst, familieleden en reisweg ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie.

Uw uittreksel uit het strafregister, de overlijdensakte van uw vader en het document in verband met de aankoop van uw auto kunnen enkel aantonen dat u een blanco strafblad heeft, dat uw vader in 2003 overleden is en wat de oorzaak hiervan was, en dat u in 2016 een bepaald type wagen aankocht. Ook deze elementen worden niet betwist door het CGVS. De brief die u voorlegt in verband met uw lidmaatschap bij Voluntad Popular uit zich over uw lidmaatschap bij de partij en over de incidenten die u hierdoor zou meegemaakt hebben. Hierover moet ten eerste benadrukt worden dat het CGVS niet zozeer betwijfelt dat u lid was van bovenstaande partij, maar argumenteert dat u slechts in beperkte mate politiek actief was en dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over de incidenten die u hieraan verbindt, waardoor niet aangenomen kan worden dat er hierdoor in uw hoofde sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Venezuela. Daarenboven heeft deze brief een gesolliciteerd karakter, zo blijkt uit het gegeven dat hij vlak voor uw vertrek uit Venezuela is opgesteld, en uit het gegeven dat niet alleen uw lidmaatschap van Voluntad Popular wordt bevestigd, maar eveneens uw verklaringen over uw problemen, terwijl de opsteller van het attest – een gemeentelijk coördinator van Voluntad Popular – daartoe geen bevoegdheid heeft. Zo wordt de bewijswaarde van het document aangetast.

Nog legt u foto's neer van manifestaties in uw regio, maar bent u op geen van deze foto's zelf te zien, waardoor ook deze documenten zich geenszins uitspreken over uw eigen beweerde politieke activiteiten. De opsomming van uw deelname aan manifestaties, is een document dat u zelf opgesteld heeft, waardoor ook dit geen bijkomende bewijskracht oplevert voor uw verklaringen. Bovendien betwist het CGVS niet dat u deelnam aan bepaalde manifestaties, maar stelt het CGVS vast dat hieruit geen nood aan internationale bescherming kan afgeleid worden.

De documenten die u neerlegt in verband met uw reisweg, kunnen enkel uw verklaringen over uw reisweg ondersteunen, die hier ook geenszins in vraag gesteld worden. Ook uw diploma's, de documenten in verband met uw deelname aan misterverkiezingen, het krantenartikel over de verkiezing van "Señorita Portuguesa", uw curriculum vitae en de documenten in verband met de opleidingen die uw volgde in België en uw zoektocht naar werk in België, spreken zich niet uit over elementen die door het CGVS in twijfel getrokken worden. Zoals hierboven aangehaald, spreekt het psychologisch attest dat u voorlegt zich enkel uit over het feit dat u sinds 25 februari 2019 psychologisch wordt opgevolgd. Ook dit document is niet bij machte de beoordeling van het CGVS te wijzigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is toegevoegd aan uw administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna *EVRM*).

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus stelt verzoeker dat hij een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst heeft "omdat de colectivos hem thuis aangevallen en bedreigd hebben, en omdat hij daarna opnieuw, tijdens hij zijn auto reed, opzettelijk aangereden werd. De vervolgingen en bedreigingen baseren zich op de politieke activiteiten van verzoeker en zijn bekendheid (als Mister Turismo). Verzoeker is lid van de oppositie partij Voluntad Popular en heeft herhaaldelijk aan betogingen deel genomen. Hij heeft ook geholpen met de organisatie van verschillende evenementen van zijn partij. Dit wordt door de CGVS niet betwist. Hij is trouwens bekend in Venezuela als Mister Turismo, en heeft ook verschillende TV shows gepresenteerd. Dit wordt ook niet betwist door de CGVS. Zoals door de hieronder vermelde objectieve bronnen aangetoond, onderdrukt de regering elke vorm van oppositie. Dit wordt zowel door geweld, foltering, arrestaties, plundering, als intimidatie uitgevoerd. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert (zie beslissing p2), worden niet alleen leiders binnen de oppositie, journalisten, of mensenrechten verdedigers vervolgd."

Met verwijzing naar arrest nr. 227 665 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 oktober 2019, waarin onder meer wordt aangehaald dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert, stelt hij vervolgens dat dit op hem van toepassing is aangezien hij lid was van de oppositie en herhaaldelijk heeft deelgenomen aan verschillende betogingen en evenementen van zijn partij. Hij wijst er op dat hij een zekere bekendheid geniet in Venezuela als Mister Turismo en omdat hij shows op tv gepresenteerd heeft, wat hem fans en volgers heeft opgeleverd. Hij stelt dat daardoor zijn deelname aan de verschillende activiteiten van de oppositie zichtbaar is en dat de bestreden beslissing erkend dat mensen wiens deelname aan betogingen zichtbaar is gevisieerd worden. Verder wijst hij er op dat de onveiligheid een nieuwe drempel heeft bereikt en dat geweld zowel door het leger, de politie, als door bendes gepleegd wordt zonder dat slachtoffers bescherming kunnen krijgen van de overheid. Hij stelt dat de Richtlijnen van het UNHCR over de toepassing van het Vluchtelingenverdrag in een situatie van gewapend conflict en geweld van 2 december 2016 moeten in acht genomen worden. Hij stelt dat heruit blijkt dat voor het beoordelen van vervolging dient rekening gehouden te worden met de algemene context van een conflictsituatie waardoor schade aan een persoon mogelijk kan gelijkgesteld worden aan vervolging en citeert paragrafen 12, 18 en 19 van deze richtlijnen.

Met betrekking tot de gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie stelt verzoeker dat leden van de oppositie, zowel als gewone betogers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld van de politie tegen burgers melden.

Hij stelt dat *“Het recente verslag van de VN (zie in bijlage stuk 16) bevestigt het feit dat, in tegendeel tot wat de CGVS beweert, de regering verder willekeurig geweld inzet tegen burgers en leden van de oppositie. Zelfs familie leden van oppositie leden, die niet zelfs betrokken zijn in politiek, worden als doelwit genomen, binnen de politiek van intimidatie en repressie van de regering”*. Verder wijst hij er op dat tijdens de protesten tegen de regering tussen 21 en 25 januari 2019 opnieuw 900 betogers gearresteerd werden en 41 gedood door de politie.

Hij stelt, met verwijzing naar de COI Focus van april 2019 (p. 14) en Amnesty International, *“Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro”*, van 20 februari 2019, dat sinds 2014 meer dan 12.400 mensen werden gearresteerd wegens deelname aan manifestaties en dat buitengerechtelijke executies; intimidatie en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers gewoon geworden zijn in Venezuela. Hij stelt dat verschillende betrouwbare bronnen melden dat *“mensen vermoed van verzet, of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden zowel als hun familie leden”* (met verwijzing naar Human Rights Watch, *“Venezuela: Suspected Plotters Tortured – Military Officers, Family Members Detained and Abused”* van 9 januari 2019). Verder verwijst hij naar pagina's 21, 23 en 24 van de *“COI Focus Vénézuéla – Situation sécuritaire”* van 20 april 2018 om aan te tonen dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoedelijke leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun *“onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is”* en dat ook mensenrechten verdedigers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld. Verder betoogt hij dat sinds 2017 burgers *“niet langer door gewone rechterlijke systeem [worden] beoordeeld, maar door militaire rechtbanken”*.

Met betrekking tot de recente politieke veranderingen en erge spanningen wijst verzoeker er op dat uit recente bronnen blijkt dat een militaire interventie in Venezuela van de Verenigde Staten mogelijk is en dat *“de politieke situatie zeer gespannen is en absoluut onvoorspelbaar”*. Hij wijst er verder op dat de regering van Nicola Maduro ordetroepen heeft ingezet bij de grens met Colombia en Brazilië *“om te voorkomen dat de humanitaire levering gebracht door de Amerikaanse militairen naar Venezuela gebracht wordt”* (met verwijzing naar The Guardian, *“US aid for Venezuela arrives in Colombia but delivery uncertain”* van 17 februari 2019); dat volgens de verklaringen van de Secretary of State van de Verenigde Staten Mike Pompeo *“zijn de dagen van Nicolas Maduro geteld”*, wat de mogelijkheid van een militaire interventie van de USA opnieuw aanduidt (met verwijzing naar BBC News, *“Venezuela crisis: President Maduro's days numbered” – Mike Pompeo* van 24 februari 2019) en dat Rusland op 25 maart 2019 meerdere militaire vliegtuigen met troepen en uitrusting naar Caracas heeft gestuurd waardoor het *“risico op een militaire confrontatie dus [blijft] bestaan”*.

Met betrekking tot de onveiligheid wijst verzoeker er op dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld geworden is en dat de recente *“COI Focus (Venezuela – Situation sécuritaire”* van april 2019 bevestigt dat dit nog steeds het geval is. Hij citeert een aantal paragrafen uit de COI Focus van april 2018 waaruit blijkt dat afpersing, moorden en kidnappings gewoon zijn geworden en dat verschillende gewapende bendes geweld plegen in absolute straffeloosheid.

Voorts zijn er “colectivos” die als “*véritable groupe paramilitaire du Venezuela*” worden beschreven (COI Focus, p. 17) en blijkt uit de COI Focus van april 2019 (p. 9) dat zij gesteund zijn door de regering en dat, hoewel zij in het begin werden gecontroleerd door de regering, de regering geen controle meer heeft over hun activiteiten (met verwijzing naar “*New-York Times, Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President, April 22, 2017*”).

Met betrekking tot de erbarmelijke socio-economische situatie voert verzoeker aan dat de situatie de laatste maanden verslechterd is en door de COI Focus van 2018 als een complexe en urgente humanitaire situatie met een alarmerend aantal doden wordt gekarakteriseerd. Het verzoekschrift citeert een aantal rapporten die volgens verzoeker duidelijk aangeven dat “*de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt*”. Verzoeker wijst hieromtrent ondermeer op het feit dat “*over 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed [is]*” (met verwijzing naar “*COI Focus Venezuela - Situation sécuritaire*” van 20 april 2018, p. 34); dat “*bijna 90% van de Venezolaanse bevolking onder de armoegrens [leeft]*” (met verwijzing naar The New Yorker, “*Venezuela’s Food Crisis Reaches a Breaking Point*” van 22 februari 2019); dat er herhaaldelijk langdurige stroomtekorten zijn (met erge gevolgen op ziekenhuizen en basis diensten) waardoor ook de toegang tot water sterk beperkt wordt (met verwijzing naar BBC News, “*Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom*” van 9 maart 2019) en dat “*de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer niet meer [werken]*” (met verwijzing naar COI Focus, p. 45). Verder stelt verzoeker dat “*vrouwen en kinderen bijzonder hard getroffen [worden] door ondervoeding*” en dat schoolbezoek van kinderen vermindert wegens de moeilijke situatie (met verwijzing naar The Washington Post, “*Childhood disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation*” van 28 mei 2019) en verwijst naar de COI Focus van 2018 met betrekking tot “*het gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel, en over het verschijnen van eerder uitgeroeide ziekten*” (COI Focus, p. 40-41). Hij stelt verder dat “*Dit wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela bevestigd: ‘Millions of people are suffering a lack of food and essential medicines, a shortage of goods including those for personal hygiene, power cuts, and dire housing and living conditions. Conditions are worsening by the day putting many lives at risk... Venezuelans are suffering multiple breaches of their human rights,’ the experts said. ‘Many people are suffering from lack of food and malnutrition, while the health situation has reached unbearable levels, especially for patients with chronic and terminal diseases such as diabetes, kidney disease and cancer. ‘Health centres continue to report serious shortages of medicines, basic equipment and medical supplies causing many preventable deaths.’*” (zie in bijlage UNHCR, Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn, 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>). Dit situatie duurt voort. De VN meldden in de recent verslag van 04/07/2019 betreffend de toegang tot medisch zorg dat: “*The health situation in the country is dire, with hospitals lackim staff, supplies, medicines and electricitv to keep vital machinerv running. The report cites the 2019 National Hospital Survey, which found that between November 2018 and February 2019, 1.557 people died because of lack of supplies in hospitals*”. De regering weigert bovendien om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten. (zie in bijlage The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 1702/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain> en BBC News, Venezuela crisis: Président Maduro’s ‘days numbered’ - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>). Ook toegang tot huisvesting is onvoldoend. Het verslag meldt dat vele families van hun huis op straat gezet worden, zowel als herhaaldelijke en lange stroomuitvalen (p.39)” en citeert vervolgens p. 39.

Hij besluit dit onderdeel door te stellen dat de “*verslagen hierboven geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg, en huisvesting ontbreekt. In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoeker dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt. Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen, en wegens de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela*”.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar artikel 2 en 3 van het EVRM en stelt dat de commissaris-generaal moet nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een weigering van internationale bescherming geen risico doet lopen in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of

meerdere fundamentele rechten en dat ook de erbarmelijke socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela geanalyseerd moeten worden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest").

Hij is van mening dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op daadkrachtige wijze uitgevoerd heeft en argumenteert als volgt. Wat de politieke activiteiten van verzoeker betreft wijst verzoeker er opnieuw op dat hij *"lid is van de oppositie partij Voluntad Popular, hij heeft herhaaldelijk aan betogingen deel genomen, en heeft bij de organisatie van verschillende activiteiten van de partij mee geholpen. Dit wordt door de CG VS niet betwist. Hij is ook bekend in Venezuela (als Mister Turismo en omdat hij verschillende TV shows presenteert heeft), hij is dus zichtbaar binnen de oppositie. Zoals verzoeker uitgelegd heeft, heeft hij fans en volgers, en hij wordt "bewonderd" door zijn steun aan de oppositie. Zoals door de hieronder vermelde objectieve bronnen aangetoond, onderdrukt de regering elke vorm van oppositie. Dit wordt zowel door geweld, foltering, arrestaties, plundering, als intimidatie uitgevoerd. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert (zie beslissing p2), worden niet alleen leiders binnen de oppositie, journalisten, of mensenrechten verdedigers vervolgd"* en verwijst opnieuw naar arrest nr. 227 665 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 oktober 2019. Met betrekking tot de inval bij verzoeker van april 2018 stelt hij *"dat er geen tegenstrijdigheid is, hij was in 2017 en in 2018 politiek actief, maar hij was meer actief in 2018. Het is dus mogelijk dat de colectivos hem voor zijn deelname aan de twee datum aangevallen hebben"* en dat *"dat hij geen contact had met de personen op de lijst die de colectivos meenamen, en geen manieren had om ze te contacteren"*. Waar de bestreden beslissing hem verwijt een klacht te hebben ingediend bij de politie, stelt hij dat *"Alleen het feit dat de CGVS vermeldt dat het gevaarlijk is om bij de overheden klacht in te dienen tegen de colectivos, toont aan dat verzoeker geen mogelijkheden tot bescherming tegen vervolgingen heeft in Venezuela. Verzoeker heeft uitgelegd dat hij door medeleden van zijn partij overtuigd werd om een klacht in te dienen, wie hem verklaarden dat hij een kans tot bescherming zou hebben door het indienen van de klacht, door een speciale organisatie (voor slachtoffers). Hoewel bepaalde leden van zijn partij probeert hebben om voor hem bescherming te verzorgen, heeft hij geen bescherming gekregen. Hij kent zelfs de procedure niet, sinds zijn vrienden van de partij ervoor probeerden te zorgen. Trouwens benadrukt de CGVS dat verzoeker in de klacht bij de politie niet vermeld heeft dat het de colectivos waren die bij hem ingevallen zijn, nog dat de inval een verband heeft met zijn politieke activiteiten. Hij heeft het ook niet over het messteek gehad, nog over de lijst. Verzoeker legt uit dat hij bij de politie wel vertelde dat het mensen van de regering waren die bij hem ingevallen zijn, maar niet vertelde dat het colectivos waren, uit voorzicht. Voor dezelfde reden heeft hij het niet over de lijst van namen van deelnemers aan de politieke bijeenkomst gehad"*.

Verder stelt hij met betrekking tot de aanrijding in juli 2018 dat hij heeft uitgelegd dat hij probeerde minder zichtbaar te zijn door enkel nog te helpen met de organisatie van evenementen maar er niet meer aan deel te nemen. Hij stelt dat het CGVS zich niet op een objectieve grond baseert wanneer het beweert dat verzoeker nog geholpen zou hebben bij zijn partij na de eerste inval bij hem thuis. Hij heeft verklaard dat hij wel vreesde voor zijn leven maar dat hij toch wou helpen en vechten voor zijn land. Ook heeft hij verklaard dat hij verder moest gaan met zijn leven en voor zijn loopbaan als model moest trainen en dat hij geld moest verdienen voor zijn familie, wat verklaart waarom hij verder naar de gym ging na het tweede incident. Hij hoopte trouwens, door te stoppen met zijn politieke activiteiten, dat de colectivos hem met rust zouden laten tot hij het land zou kunnen verlaten. Wat betreft het feit dat hij legaal het land kon verlaten en geen asiel aanvraag in Spanje stelt verzoeker dat hij niet gezocht werd of onder een arrestatiebevel stond en dat er dus geen reden was waarom hij op de luchthaven zou gestopt worden maar dat dit nog niet betekent dat de colectivos hem niet vervolgd hebben en dat ze nog naar hem zijn komen vragen bij zijn moeder na zijn vertrek. Verder wijst hij er op dat hij had vernomen dat de asielprocedure in Spanje heel slecht verliep en dat hij daarom verkoos naar België te komen en aangezien hij al uit Venezuela was, vreesde hij niet meer onmiddellijk voor zijn leven.

Met betrekking tot de vervolging van zijn familie wijst verzoeker er op dat hij heeft verklaard dat mensen herhaaldelijk naar hem hebben gevraagd bij zijn moeder en dat *"Hoewel zijn moeder en zus zowel mogelijk, uit angst, naar het huis van zijn grootmoeder gaan, moeten ze ook regelmatig terug naar hun familie huis. In het huis van de grootmoeder wonen al vele familie leden, wat het moeilijker maakt. Bovendien zijn de middelen van de grootmoeder begrenst en ze kan de moeder en zus van verzoeker niet op duurzame wijze ontvangen."*

Verzoeker volhardt dat ze wegens het feit dat hij vervolgd wordt ook risico lopen. De objectieve bronnen supra bevestigen dat de overheden ook familie leden van hun doelwitten vervolgen om druk uit te oefenen". Voorts stelt hij dat hij heeft verklaard dat hij in België herhaaldelijk heeft deelgenomen aan activiteiten van de oppositie en dat hij zelfs geïnterviewd werd door de Franstalige TV tijdens een van de activiteiten waaraan hij deelnam. Het feit dat mensen bij zijn moeder naar hem informeerden is volgens verzoeker "een teken dat zijn politieke activiteiten in België waarschijnlijk in Venezuela bekend zijn door de colectivos". Wat de nood aan subsidiaire bescherming en de socio-economische situatie van verzoeker betreft tenslotte stelt verzoeker dat "het voor hem zeer moeilijk zou zijn om opnieuw een baan te vinden in Venezuela, dat zijn auto stuk gereden werd en dat het dus niets meer waard was, en dat zijn moeder het familiale huis verlaten moest uit angst voor haar leven. Hij zou er niet terug keren kunnen. Hij heeft ook verklaard dat hij alleen 2 keer per dag eten kon, en alleen basis goederen kopen kon (rijst en lentes -CGVS p6-). Hoewel de CGVS bovendien zonder twijfel op de hoogte is van de ruisachtige inflatie in Venezuela, blijkt hij absoluut geen rekening ermee te houden, hoewel dit voor vele burgers ondervoeding betekent (zie in bijlage The Guardian, "Life's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent", 25/06/2018). Verzoeker bevestigt dat hij het gebrek aan levensmiddelen, aan medicijnen, zowel als de hoge onveiligheid vreest in Venezuela, en verwijst naar de middelen supra dewelke bevestigen dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt, en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau bereikt heeft, zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie. We verwijzen bovendien naar arresten van uw Raad van 15/01/2019 (n° 215 179 en n° 215 179), waar de beslissing van de CG VS vernietigd wordt, omdat de "situatie turbulent en onvoorspelbaar van aard is", en dat de "situatie in Venezuela precair is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische context. Ook in de laatste Coi Focus over Venezuela, gedateerd van maart 2019, waarop zich de CGVS baseert, brengt de CG VS geen geactualiseerde elementen met betrekking tot de socio economische situatie. Dit rechtvaardigt volgens ons dan ook ten minste een vernietiging van de beslissingen. We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt".

Als conclusie stelt verzoeker dat de elementen die ingeroepen worden door de commissaris- generaal onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat hun asielrelaas als geloofwaardig beschouwd kan worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekers en de beschikbare informatie behandeld.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, onder andere, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie van de regering en de erge onveiligheidssituatie.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status;
2. Aanstelling BJB;
3. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, [https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E](https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E;);
4. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bandsin-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>;
5. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>;
6. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>;

7. The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>;
8. Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>;
9. RTBF, Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, https://www.rtf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-d'autoriser-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094;
10. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>;
11. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>;
12. BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' – Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>;
13. The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-food-crisis-reaches-a-breaking-point>;
14. BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom", 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47504722>;
15. The Washington Post, "Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation", 28/05/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the-americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-6136-11e9-bf24db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b45;
16. UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>;
17. Human Rights Watch, World Report 2019- Events of 2018, Venezuela, <https://www.hrw.org/worldreport/2019/country-chapters/venezuela>;
18. CNN, Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds, June 8, 2018, <https://edition.cnn.com/2018/06/08/world/gallup-venezuela-most-dangerous-country-intl/index.html>.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de landeninformatie aangebracht door beide partijen, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

2.4.2.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat (I) hij in Venezuela slechts in beperkte mate politiek actief was en niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten; (II) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat hij het slachtoffer werd van twee incidenten ten gevolge van zijn politieke activiteiten omdat hij geen eenduidige verklaringen aflegde over de concrete aanleiding voor de inval in april 2018 en hij enkele dagen nadien klacht ging indienen bij de Venezolaanse autoriteiten; (III) hij ook over de aanrijding die hij meemaakte geen geloofwaardige verklaringen aflegde; (IV) er geen geloof wordt gehecht aan de problemen die zijn familieleden nog zouden meegemaakt hebben en (V) dat er redelijkerwijze kan van uitgegaan worden dat zijn politieke activiteiten in België niet zichtbaar of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten aangezien hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het regime stond.

2.4.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat verzoeker lid is van Voluntad Popular en deelnam aan politieke activiteiten. Uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt zijn politiek engagement overduidelijk. Hij legt coherente verklaringen af met betrekking tot de ideologie van de partij en de oprichter en diens echtgenote en vertegenwoordigers van Voluntad Popular in de nationale vergadering (notities persoonlijk gehoor CGVS, p. 18-19). Verder legt verzoeker een brief voor ondertekend door de gemeentelijke coördinator van Voluntad Popular in Portuguesa die bevestigt dat verzoeker ingeschreven is bij de partij sinds 2016 en zijn sociaal werk en inspanningen voor de partij erkent maar ook vermeldt dat hij aangevallen werd door gewapende collectieven en het slachtoffer werd van persoonlijke aanslagen (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 4). Voor zover hieruit zijn politiek engagement blijkt, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt dat de brief een gesolliciteerd karakter heeft, wat kan blijken uit het feit dat het document gedateerd is op 10 oktober 2018, iets minder dan drie weken voor verzoekers vertrek uit Venezuela, en een uiteenzetting bevat van verzoekers problemen die zich enkele maanden daarvoor hebben voorgedaan volgens zijn verklaringen. Evenwel stelt de Raad ook vast dat voor zover de bestreden beslissing stelt dat de bewijswaarde van het document hierdoor wordt aangetast, wordt de authenticiteit van het document als dusdanig niet in twijfel wordt getrokken,

noch verzoekers lidmaatschap van Voluntad Popular. De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat er geen redenen zijn om te twifelen aan zijn lidmaatschap van Voluntad Popular en zijn gemeente politieke engagement, maar dat het voorgelegde document de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn problemen naar aanleiding van zijn politieke engagement niet kan herstellen, zoals verder in dit arrest besproken.

Wat zijn specifieke activiteiten voor Voluntad Popular betreft, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zich bezig hield met logistieke hulp en mobilisatie en dat hij vooral zeer actief was bij de manifestatie van 19 april 2017. Dit hield in dat hij zorgde voor water tijdens de manifestaties van de partij, mensen informeerde over op til zijnde manifestaties en ook zorgde voor transport van mensen die veraf woonden naar de manifestaties. Hij nam ook deel aan de manifestaties maar probeerde niet teveel in de kijker te lopen omdat hij tegelijk in die periode zijn carrière als model uitbouwde wat een zekere neutraliteit vereiste. Daarom zei hij aan de mensen dat hij geen foto's van zichzelf gepubliceerd wilde zien (notities, p. 19-20). Tegelijk bleek dat hij door zijn carrière als model mensen kon warm maken voor de partij, waardoor hij volgens zijn verklaringen een probleem werd voor de regering. Hij verklaart verder dat hij na de inval bij hem thuis schrik had om nog te protesteren maar dat hij nog politiek actief bleef door samen te komen met andere partijleden en verder logistieke ondersteuning te bieden voor de manifestaties (notities, p. 24). Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aard van de activiteiten van verzoeker niet betwist wordt maar dat gesteld wordt dat hij geen leidinggevende functie had bij de partij en vooral low-profile activiteiten uitoefende. De Raad stelt vast dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij inderdaad voornamelijk low-profile activiteiten uitoefende en zijn verklaringen dat hij zelf aangaf dat hij probeerde niet in de kijker te lopen en daarom ook vroeg om geen foto's van hem te maken tijdens de betogingen. Waar verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat hij ook TV shows presenteerde, waardoor zijn bekendheid nog vergrootte. Kan de Raad niet anders dan vaststellen dat zijn verklaringen dat hij een zekere neutraliteit wou behouden in functie van zijn carrière als model niet te rijmen vallen met het feit dat hij deelnam aan manifestaties tegen het regime en dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij omwille van zijn bekendheid als model specifiek gevisieerd werd door het regime. Ook het feit dat verzoeker in staat was om zonder problemen op een legale wijze, zij het via de landsgrens met Colombia, Venezuela te verlaten, is een indicatie van het feit dat verzoeker, ondanks zijn door zijn bekendheid als model en deelnemer aan de Mister Venezuela verkiezing in 2017 en de Mister Turismo verkiezing in 2018, niet in de negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten als politiek opposant. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart, na de inval in zijn huis nog deelgenomen te hebben aan bijeenkomsten van de partij, maar schrik had om te protesteren en dus niet meer zelf aanwezig was op manifestaties (gehoorverslag CGVS, p. 24). Ook daaruit blijkt allerm minst dat er redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker in de kijker liep, nu hij zichzelf een low profile aanmat. Bovendien stelt de Raad vast dat de partij waartoe hij behoorde blijkbaar ook geen pogingen deed om verzoeker te overtuigen om gebruik te maken van zijn bekendheid als model en hem prominent naar voor te schuiven als boegbeeld van de partij.

2.4.2.3. Waar verzoeker beweert dat uit de door hem geciteerde informatie blijkt dat ook opposanten van het regime met een gelijkaardig profiel als verzoeker specifiek worden gevisieerd en dat er systematische mensenrechtenschendingen plaatsvinden tegen deelnemers aan protestacties tegen het regime, stelt de Raad het volgende vast. Uit de landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *"Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: downward spiral with no end in sight"* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc. (p. 33-38). Het recentere *"Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela"* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). *"Amnesty International"* stelt dat er in januari 2019 *"targeted executions"*

plaatsvonden “based on the profile of the victims”, zijnde “young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media” (eigen vertaling: gerichte executies gebaseerd op het profiel van de slachtoffers, zijnde jonge mannen die kritisch waren voor de regering of als dusdanig gepercipieerd door de autoriteiten, van wijken of gebieden met een laag inkomen en waarvan de deelname in de protesten zichtbaar was of wiens kritiek viraal is gegaan op sociale media (“Amnesty International (AI), *Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in “COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO “Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social” (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een duizenden protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019 (zie OHCHR, Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, 5 July 2019, p. 8). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policia nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. Echter, zoals uit het laatst toegevoegde rapport van OHCHR: “Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela” van 5 juli 2019 blijkt, worden nog steeds overal in het land betogingen gehouden en is de algehele situatie ongewijzigd. De Raad kan dan ook vaststellen dat uit de informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift neergelegd, blijkt dat Venezuela een economisch en sociaal ontredderde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt vast dat de informatie neergelegd door verzoekers betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela en in de lijn ligt van de landeninformatie waarop het CGVS zich heeft gebaseerd in de bestreden beslissing en dat verzoeker ook niet aantoont dat de loutere deelname aan protestbetogingen systematisch vervolgd wordt door de Venezolaanse autoriteiten.

2.4.2.4. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de inval in zijn huis in april 2018 en de aanrijding in juli 2018 rechtstreeks verband hield met zijn politieke activiteiten. Zo kan verzoeker geen informatie verschaffen over het lot van de mensen die op de lijst stonden die bij hem thuis werd meegenomen. Waar verzoeker doet gelden in het verzoekschrift dat hij geen contact had met deze personen en geen manier had om ze te contacteren, blijkt hieruit in elk geval nogmaals verzoekers low profile profiel in de partij. Het feit dat hij blijkbaar niet op de hoogte werd gehouden door andere leden van de partij over de lotgevallen van de mensen die op deze lijst stonden, bevestigt dat hij geen vooraanstaande rol speelde in de partij. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook geen informatie bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat personen die op deze lijst vermeld stonden, hierdoor problemen hebben ondervonden, noch dat hij zelf hierdoor gevaar zou lopen. Dat blijkt ook niet uit zijn verklaringen met betrekking tot zijn klacht bij de politie. Verzoeker tracht de motieven in de bestreden beslissing hieromtrent te weerleggen door de te stellen dat het CGVS zelf stelt dat het gevaarlijk is om een klacht in te dienen tegen de *colectivos*, wat het gebrek aan bescherming tegen vervolging zou aantonen. Verzoeker stelt dat hij uit voorzichtigheid niet repte over de *colectivos* en de lijst van deelnemers aan de politieke bijeenkomst. Dit overtuigt de Raad evenwel niet aangezien hij tegelijk stelt dat hij bij de politie vertelde dat mensen van de regering bij hem waren binnengevallen. Dat hij uit voorzichtigheid niet repte over de *colectivo's* maar er blijkbaar geen graten in zag om klacht in te dienen tegen de regering is niet ernstig. Ook waar verzoeker stelt dat leden van zijn partij hem overtuigden om een klacht in te dienen en dat hij een kans zou hebben op bescherming door het indienen van een klacht door een speciale organisatie (voor slachtoffers), stelt de Raad vast dat

verzoeker geen verdere informatie verstrekt met betrekking tot deze organisatie en hoe deze bescherming zou kunnen bieden tegen mogelijke represailles in geval van indienen van een klacht. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de inval in zijn huis verband houden met zijn politieke activiteiten.

Ook de documenten die verzoeker ter ondersteuning van zijn verklaringen hieromtrent neerlegt, zijn niet van aard om bovenstaande analyse van de Raad om te buigen. Uit de door verzoeker neergelegde klacht blijkt dat hij verklaarde overvallen te zijn geweest maar verder geen melding maakt van collectivos of de lijst van deelnemers aan activiteiten van VP zoals ook hierboven vastgesteld, nog de messteek in zijn hand. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op goede gronden stelt dat zijn verklaringen in de klacht niet overeenstemmen met zijn verklaringen hierover in de asielprocedure aflegde en dat het document steun biedt voor zijn verklaring dat hij overvallen werd maar dat hieruit niet kan blijken dat deze overval verband zou houden met zijn politieke activiteiten of één van de andere vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie. Verder stelt de Raad vast dat ook de verklaring van verzoeker, de foto van zijn gewonde hand en de verklaringen van zijn burens over de incidenten die verzoeker en zijn familieleden meemaakten geen ander licht werpen op bovenstaande analyse, nu een zelfgeschreven verklaring en een verklaring van burens die gebaseerd is op de verklaringen van verzoeker de nodige objectiviteit missen en de bewijswaarde ervan dus zeer gering is. Ook de foto's van verzoekers gewonde hand kunnen het oordeel van de Raad niet ombuigen omdat deze foto's geen informatie bevatten over de omstandigheden of het tijdstip waarop deze verwonding plaatsvond. De Raad stelt vast dat verzoeker de pertinente vaststellingen hierover in de bestreden beslissing niet betwist.

Wat betreft de aanrijding in juli 2018 stelt de Raad vast dat ook hier verzoeker niet aannemelijk maakt dat dit te maken heeft met zijn politieke activiteiten. Zo niet uit te sluiten valt dat verzoeker inderdaad het slachtoffer werd van een aanrijding, maakt hij niet aannemelijk dat dit een poging tot intimidatie zou zijn omwille van zijn politieke activiteiten. Zoals hierboven aangehaald, blijkt uit zijn verklaringen dat hij toen al, naar aanleiding van de inval in zijn huis, een low profile aanhield en niet meer deelnam aan manifestaties, maar enkel aan bijeenkomsten met leden van de partij (gehoorverslag CGVS, p. 24). Het komt de Raad dan ook onwaarschijnlijk over dat hij plots drie maanden later gevisieerd zou worden door de colectivo's en dat er bovendien in de drie maanden daarna geen incidenten hebben plaatsgevonden tot aan zijn vertrek uit Venezuela, zeker nu hij zelf verklaart dat hij ook na het incident in juli naar de gym bleef gaan (gehoorverslag CGVS, p. 25-26). Verzoeker verklaart weliswaar dat hij de indruk had dat hij gevolgd werd door verdachte wagens (*idem*), maar het feit dat zijn achtervolgers verder geen poging ondernamen om hem ook daadwerkelijk aan te vallen, relativeert zijn beweerde vrees voor vervolging in aanzienlijke mate. Dat hij, zoals gesteld in het verzoekschrift, wel verder moest met zijn leven, voor zijn modellenloopbaan moest trainen en geld moest verdienen voor zijn familie, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zijn beweerde problemen met de colectivo's niet aannemelijk maakt.

Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker legaal, zij het via de landsgrens met Colombia, Venezuela kon verlaten met zijn paspoort en dat hij eerst wekenlang bij familie in Spanje verbleef vooraleer naar België te komen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Waar het verzoekschrift stelt dat er geen arrestatiebevel was uitgevaardigd tegen verzoeker en dat er dus geen reden was waarom hij op de luchthaven gestopt zou worden, stelt de Raad vast dat volgens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud hij Venezuela over land verliet via de San Antonio-brug aan de Colombiaans-Venezolaanse grens omdat daar duizenden Venezolanen de grens oversteken om voedsel en medicijnen te kopen en dan terugkeren en de controle daar niet zo sterk is (notities, p. 26) en dat hij wou vermijden via de luchthaven Venezuela te verlaten. Dat hij veel echo's kreeg over het feit dat de asielprocedure in Spanje heel slecht verliep, neemt niet weg dat hij verschillende weken wachtte om internationale bescherming te vragen toen hij in Europa aankwam, wat niet strookt met zijn beweerde vrees voor vervolging.

2.4.2.5. Verder verklaart verzoeker ook in België deelgenomen te hebben aan manifestaties georganiseerd door de organisatie Venezuela Europa, waar de problemen van Venezuela worden aangekaart. Hij vermeldt onder meer te hebben deelgenomen aan een bijeenkomst op 23 januari 2019 toen Juan Gaido werd ingezworen en op 23 februari 2019 toen humanitaire hulp zou geleverd worden aan Venezuela. Verder verklaart verzoeker hierover een interview te hebben gegeven aan een Franstalige TV zender in België en hiervan een video te hebben. Verder stelt verzoeker dat deze organisatie alle informatie over alle activiteiten en alle personen die daaraan deelnemen publiceert en dat hij zelf ook een video postte waarin hij vraagt te blijven demonstreren en dat hij daarin duidelijk zichtbaar is (notities, p. 17). De Raad stelt vast dat verzoekers politieke activiteiten in België niet betwist worden in de bestreden beslissing, maar dat hij het videomateriaal waarnaar hij verwijst tijdens het persoonlijk onderhoud niet neerlegt noch bij het CGVS noch in het kader van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Wat de impact van activiteiten van Venezolanen in België betreft, blijkt uit de COI Focus "*Venezuela. Terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België*" van 8 november 2019 dat surveillance van vooraanstaande oppositieleiden mogelijk is in België en in Europa en dat de contactpersonen van Cedoca minder zeker zijn over het bestaan van surveillance van personen die voorheen niet in contact zijn gekomen met de Venezolaanse autoriteiten, maar dat een uitgebreide zoektocht op het internet geen resultaten opleverde voor incidenten gelijkaardig aan het door een Venezolaanse organisatie in Spanje beweerde voorval van een Venezolaanse spion die in studentenmiddens geïnfiltreerd zou zijn (zie COI Focus, p. 10). Hierboven heeft de Raad reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van zijn politieke activiteiten geïnteressaard werd door het regime van Maduro of de *collectivos* en dat hij zichzelf probeerde low profile te blijven omwille van zijn modellencarrière. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen landeninformatie bijbrengt die zou aantonen dat ook personen die voorheen niet in contact zijn gekomen met de Venezolaanse autoriteiten of geen prominent politiek profiel hebben het voorwerp uitmaken van surveillance door de Venezolaanse autoriteiten. De Raad kan dan ook de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt dat er geen indicaties zijn dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn activiteiten in België. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen in hoofde van verzoeker.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

2.6.2. Beoordeling

2.6.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een "*reëel risico*" loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch.

Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "*ernstige schade*" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.6.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna 'HvJ') sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, "[h]e/ in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt" en dat "[d]e [...]"

termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, C-465/07, “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *MBodjt. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (punt 33).

Het Hof stelt verder dat artikel 6 van de Richtlijn een opsomming geeft van de actoren van ernstige schade “hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (HvJ, *M'bodj*, punt 35). Artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, werd omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en luidt als volgt: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoeker en het heeft volgens het Hof ook betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, en stelt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te zullen staan in geval van terugkeer kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest en dat verzoeker geen profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in mensenrechtenrapporten geciteerd in de informatie aangebracht door het CGVS in de bestreden beslissing en in zijn aanvullende nota (OHCHR, “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van juni 2018, Amnesty International, “*Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in “CO/ Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019).

Voor zover verzoeker ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt hij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, dat het “de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt dat “80 % van de Venezolaanse bevolking ondervoed is”: dat “de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen of openbaar vervoer niet meer werken dat “toegang tot huisvesting onvoldoende is” en dat “vele families van hun huis op straat gezet worden” en er “herhaaldelijke en lange stroomuitvalen zijn”. Hij stelt verder dat, wat zijn individuele situatie betreft, het voor hem zeer moeilijk zou zijn om opnieuw een baan te vinden in Venezuela, dat zijn auto stuk gereden werd en dat zijn moeder het huis moest verlaten en dat hij ook verklaard heeft dat hij slechts tweemaal per dag eten kon kopen.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op

artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt." Voor zover verzoeker medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient hij gebruik te maken van de procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *"slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling"*. De commissaris-generaal stelt dat dit *"in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken."*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna 'EHRM') inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, Saadi v. Italië [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133)*. Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (*EHRM, F.G. e.a. v. Sweden, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111 -112*).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden, § 80 met verwijzing naar EHRM, NA. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; F.H. v. Zweden, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en H.L.R. v. Frankrijk, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40*).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (*EHRM, Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111*). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (*EHRM, Y. v. Rusland, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68*).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio- economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.

Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden. Zo verklaart verzoeker dat zijn familie een carnet de la patria had die in Venezuela is gebleven omdat ze die nodig hadden voor brandstof (gehoorverslag CGVS, p. 6), dat zijn moeder een huis heeft en hij nog steeds in contact staat met haar (gehoorverslag CGVS, p. 7-8), hij nog ongeveer 6 neven en nichten heeft in Venezuela (gehoorverslag CGVS, p. 10). Verder verklaart verzoeker electromechanica te hebben gestudeerd (gehoorverslag CGVS, p. 12-13) en dat hij als model en ober heeft gewerkt (*idem*). Hieruit blijkt dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Venezuela, een familiaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen; geschoold is en professionele ervaring heeft zodat kan worden aangenomen dat hij in staat zal zijn minstens in zijn elementaire levensbehoeften te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen.

2.6.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*. Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *"[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"* (HvJ, O 285/12, *"Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen"* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *"Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)".* *{ibid}*, punt 30). Het Hof besluit: *"Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende*

bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld".

De Raad stelt vast dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela niet veroorzaakt is door een internationaal of binnenlands gewapend conflict maar veeleer het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad is van oordeel dat de door verzoekers geciteerde bronnen de analyse van het CGVS dat het geweld overwegend gemeenrechtelijk van aard is en veelal om een specifiek doel (wraak, losgeld, macht, etc.) niet fundamenteel tegensprekt, aangezien deze verzoekers zich hiervoor grotendeels dele beroepen op dezelfde bronnen (COI Focus - Vénézuëla Situation Sécuritaire van 20 april 2018 en de update van 4 april 2019 en de erin geciteerde bronnen) als diegene waarop het CGVS zich baseert in de bestreden beslissingen en de andere door verzoekers geciteerde bronnen (New-York Times, "*Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président*", April 22, 2017; VOA News, "*Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship*", 09/11/2017, Committee to Protect Journalists, "*Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press*", 06/02/2018, The Guardian, "*Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician*", 09/10/2018, Human Rights Watch, "*Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro*", 20/02/2019, RTBF, "*Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire*", 09/02/2019, Human Rights Watch, "*Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused*", 09/01/2019; "*UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations*"; Human Rights Watch, "*World Report 2019-Events of 2018, Venezuela*"; CNN, "*Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds*", June 8, 2018) dateren van voor de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie {addendum} van 1 juli 2019 waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd. Verder stelt de Raad vast dat de door verzoekers in het verzoekschrift geciteerde passages van deze bronnen in dezelfde lijn liggen van de landeninformatie waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd aangezien zij bevestigen dat het crimineel geweld wijdverspreid is, dat er gewelddadige repressie is van de oppositie en dat honderden betogers werden gearresteerd tijdens de protesten tegen de regering tussen 21 en 25 januari 2019 en 41 gedood en dat er afpersingen, moorden en kidnappings veelvuldig voorkomen. Evenwel kan er naar het oordeel van de Raad uit de informatie in het administratief dossier en het verzoekschrift niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoeker brengt ook geen landeninformatie aan waaruit dit zou blijken.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikelen 3 en 13 EVRM en artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in. Wat betreft de aangevoerde schending van artikelen 48, 48/2, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker dit onderdeel van het eerste middel niet verder ontwikkelt en niet aanduidt hoe deze bepalingen concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

2.8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET